

ELSŐ RÉSZ

Amott vad kékség

*... én sose tudnék
mást, ami inkább édes a szívnek, látni hazámnál*

HOMÉROSZ: Odüsszeia
(Devecseri Gábor fordítása)

I. TÁJOLÁS

1.

Nincsenek kezdetek.

Nincsen első pillanat; nincs olyan szó vagy hely, amely ennek a történetnek vagy általában egy történetnek az egyetlen lehetséges kiindulópontja lehetne.

A szálak mindig összefonódnak egy korábbi történet szálaival és az azt megelőző történetekével; bár, ahogy az elbeszélő hangja háttérbe szorul, a kapcsolódások egyre bizonytalanabbnak tűnnek, mert minden kor a saját ábrázatához igazítja a történetet.

Így lesz a pogányból szent és a tragikusból mulatságos; a nagy szerelmek érzelmösséggé sorvadnak, a démonok felhúzható játékszerekké zsugorodnak.

Nincs megállás. Ide-oda jár az inga: valóság és fikció, anyag és szellem, milió módon fonódnak össze, és talán csak egyetlen közös vonásuk van: hogy megbújik közöttük egy parányi részlet, amely idővel világgá nő.

Teljesen önkényes hát a választás, hogy honnan indulunk.

Egy pontról, valahol a félig elfelejtett múlt és az éppen csak megpillantott jövő között.

Innen, például.

Ebből a kertből, ami teljesen el van hanyagolva azóta, hogy oltalmazója három hónappal ezelőtt meghalt. Ez a kert most féktelenül burjánzik a vakítóan világító augusztus végi ég alatt; gyümölcssei leszedetlenül csüngenek, a virágágyások szegélyeit elvadították a nyár viharai és tikkasztó, fullasztó napjai.

Induljunk ebből a házból, amely pontosan úgy néz ki, mint a többi ház az utcában, és olyan közel épült a vasúti sínekhez, hogy amikor elhalad a Liverpool és Crewe között közlekedő személyvonat, a porcelánszobrocskák megremegnek az ebédlőszekrény polcain.

És kezdjük akkor ennél a fiatalembernél, aki most kilép a hátsó ajtón, és a gyomverte kerti úton elindul egy rozoga kalyiba felé, ahonnan turbékolás és szárnyverdesés ujjongó kórusa hallatszik.

A fiatalember neve Calhoun Mooney, de mindenki csak Calnek ismeri. Huszonhat éves, és öt éve dolgozik egy biztosítótársaságnál a város központjában. A munkáját egyáltalán nem élvezi, és az édesanyja halála végképp szertefoszlatta minden reményét, hogy egyszer majd megszabadulhat ettől a várostól, ahol egész életében lakott – talán ennek tudható be a szabályos arcvonások között fészkelő fásultság.

A galambdúc ajtaja felé tart, kinyitja, és – jobb híján – ez az a pillanat, ahonnan a történet szárnyra kap.

Cal már többször említette az apjának, hogy a galambház ajtaja nagyon rossz állapotban van. Csak idő kérdése, és a deszka az alján teljesen elrohad, amikor is a sínek mellett tanyázó természetes patkányok előtt szabad út nyílik a galambokhoz. De Brendan Mooney csekély vagy egyáltalán semmiféle érdeklődést nem tanúsított versenygalambjai iránt, amióta a felesége meghalt. Pedig vagy talán *hiszen* – míg Eileen élt – a madarakban lelte legnagyobb örömét. Vajon hányszor hallotta Cal az anyja panaszkodását, hogy Brendan több időt tölt becses galambjaival, mint benn a lakásban.

Most nem lenne oka erre a panaszra. Cal apja szinte egész nap az ablaknál ült, a kertet bámulta, ahogy a bozót lassan eltünteti Eileen keze munkáját – mint ha a pusztulás eme látványától valamiféle megoldást remélne bánata hasonló módon való eltörlésére. Mindenesetre kevés jel mutatott arra, hogy valamit is tanult volna virrasztása alatt. Mindennap, amikor Cal hazatért a Chariot Streeten levő házba – amelyről egy fél évtizeddel ezelőtt azt hitte, hogy örökre elhagyta; de amikor apja egyedül maradt, úgy érezte, vissza kell térnie –, apját mindig egy kicsit kisebbnek látta.

Brendan nem görnyedt meg, de valahogy összetöpörödött, mintha elhatározta volna, hogy a lehető legkisebb célpont lesz a hirtelen ellenségessé vált világ számára.

Köszönésfélét mormolva a körülbelül negyven galambnak, Cal belépett a madárházba, ahol rendkívüli izgatottság fogadta. Egy-két kivétellel valamennyi galamb ide-oda röpködött a ketrecében, szinte hisztérikusan. „Patkányok jártak volna benn?” – töprengett Cal. Körülnézett, hátha van valami nyom, de semmit nem talált, ami megmagyarázta volna az izgalmat.

Cal még soha nem látta ilyen idegesnek a madarait. Fél percig csak állt elképedve, nézte a műsort, a szárnycsattogástól szédült a feje. Aztán elhatározta, hogy bemegy a legnagyobb ketrecbe, és kiment a csetepatéből a díjnyertes madarakat, mielőtt még valami bajuk esne.

Elhúzta a reteszt, és alig öt centire volt nyitva a ketrec, amikor az egyik előző évi bajnok – egy különben nyugodt hím, a 33-as (minden galambnak volt egy száma) – odaröpült a réshez. A madár olyan sebesen közeledett, hogy Cal riadtan elengedte az ajtót, és a pár másodperc alatt, míg keze lecsúszott a zárról, majd újra visszatért, a 33-as kiröpült a ketrecből.

– A fene beléd! – kiáltotta Cal, egyszerre átkozva magát és a madarat, ugyanis a galambház ajtaját is nyitva felejtette, és – mit sem törődve a kísérlet esetleges veszélyeivel – a 33-as az ég felé igyekezett.

Cal gyorsan visszacsukta a ketrecet, de a madár közben kiröpült az ajtón. Cal botladozva szaladt utána, ám mire kiért a madárházból, a 33-as már a kert fölött röpködött. A tető magasságában három egyre nagyobb kört írt le a levegőben, mintha betájolná magát. Aztán úgy látszott, megtalálta a helyes irányt, mert elindult észak-északkelet felé.

Cal kopogást hallott, aztán meglátta apját az ablakban – valamit tádogott. Brendan zaklatott arca hónapok óta nem volt ilyen eleven: a madár szökése mintha ideiglenesen kimozdította volna őt a csüggedtségéből. Pillanatok alatt a hátsó ajtónál termett, és érdeklődött, hogy mi történt. Calnek nem volt ideje a magyarázatra.

– *Elment!* – kiáltotta.

Aztán tekintetét az égboltra szegezve, a fal mellett elindult az utca felé.

Amikor a ház elé ért, Cal még látta a madarat. Átugrott a kerítésen, és átfutott a Chariot Street túlsó oldalára, elszántan az üldözésre. Tudta, hogy a vállalkozás reménytelen. Egy jó erőben lévő madár hátszéllel akár a 100 kilométeres óránkénti sebességet is elérheti, és annak ellenére, hogy az év túlnyomó részében a 33-as nem versenyzett, egy futó embernél még így is jóval gyorsabb volt. Cal viszont azt is tudta, hogy addig nem megy vissza az apjához, amíg nem tett némi, ha mégoly hiábavaló erőfeszítést is az elszökött madár megtalálására.

Az utca végén a szökevény eltűnt a háztetők mögött, Cal tett hát egy kerülőt a Woolton Roadot átívelő felüljáró felé, hármásával-négyesével szedve a lépcsőket. A magasból elé tárult az egész város: északra Woolton Hill, keletre és délkeletre Allerton, azon túl Hunt's Cross. Bérházak tetejei sorakoztak Cal előtt, remegve a délutáni forróságban; az egymásnak préselődő utcák halszálkamintáját hirtelen a speke-i ipartelepek váltották fel.

Cal látta a galambot is, bár egyre kisebb ponttá zsugorodott.

Ez most nem számított, ugyanis a felüljáró magasából a 33-as úti célja teljesen egyértelmű volt. A felüljárótól úgy három kilométerre óriási madárcsapat keringett a levegőben – nyilván valami eledelfélére leltek. Minden évben volt legalább egy olyan nap, amikor a hangya- vagy a szúnyognépeség hirtelen megsokszorozódott, és a város madarainak az élete egybeforrt a nagy zabálás alkalmából. Sirályok a Mersey sáros partjáról, rigók, csókák, seregélyek özönlöttek elégedetten a nagy lakomára; a hátukon még érezték a nyár melegét.

Ide volt hát hivatalos a 33-as is. Megelégette a gondos kukorica- és juharborsó-diétát, belefáradt a galambdúc erőszak-hierarchiájába, a napok egyhangúságába, és egy kis levegőre, magasságra és messzeségre vágyott. Egy féktelen napra vágyott; arra, hogy maga kereshesse meg az aznapi eledelt, ami csak édesebb lesz, ha megszerzése fáradságba kerül – vágyott mindenre, ami a szabad étellel jár. Mindez halványan átsuhant Cal agyán, miközben nézte a köröző madársereget.

A zsvajgó ezrek között képtelenség megtalálni egy bizonyos madarat – ezt Cal is tudta. Csak abban bízhatott, hogy a 33-asnak egyszer csak elege lesz a légi mulatságból, és ha már jóllakott, azt teszi, amire tanították: hazatér. A rengeteg madár azonban annyira vonzotta Calt, hogy elindult a tollas ciklon középpontja felé.

II. AZ ÜLDÖZŐK

A Hanover Hotel ablakánál álló nő félrehúzta a szürke függönyt, és kinézett az utcára.

– Tényleg itt...? – suttogta a szoba sarkában tanyázó árnyékok felé. Kérdését nem követte válasz, és nem is kellett, hogy kövesse. Bármilyen valószínűtlennek tűnt is, a nyom vitathatatlanul ide vezetett, ebbe a holtfáradt városba: Liverpoolba. Sebzetten és elhagyatottan terült el a folyó mentén, ami valaha rabszolgákkal és gypottal teli hajókat cipelt a hátán, most pedig saját súlyát is alig bírta elvonszolni a tengerig.

– Micsoda hely! – mondta a nő. Az utcán egy apró portölcser perdült a levegőbe, özönvíz előtti szemetet emelve a magasba.

– Mit csodálkozol ezen? – kérdezte a férfi, aki félig feküdt, félig ült az ágyon; megnyerő testét párnakupacnak támasztotta, kezét a feje alatt összefonta. Arca széles, arcvonásai már-már túlságosan is kifejezőek, mint egy olyan színészé, aki a tömegigények kielégítéséből kovácsolta pályafutását, és nagy mestere az olcsó hatásoknak. Szája, ami a mosoly ezer változatát ismerte, most talált egyet, ami illett higgadt hangulatához, és így folytatta: Jól megtáncoltattak bennünket. De mindjárt vége. Te nem így érzed? Mert én igen.

A nő hátrapillantott a férjira. Zakója – a nő legkedvesebb ajándéka – egy szék támláján lógott. Az inge izzadságfoltos a hónaljánál, arcbőre viasszerű a délutáni fényben. Bármit érzett is iránta – és ez éppen elég volt ahhoz, hogy tartson a férfiúi számítástól –, a férfi akkor is csak emberi lény maradt, és most, a sok utazás és hőség után mind az ötvenkét éve meglátszott rajta. Amióta együtt voltak, együtt üldözték a Fügát, a nő átadott neki annyi erőt, amennyit adhatott, a férfi pedig viszonzásul átadta a nőnek észjárását és szakértelmét, hogy hogyan lehet életben maradni ebben a Birodalomban. A Kakukk Birodalomban – ahogy a Családok nevezték –, ebben a nyomorult emberi világban, amit a nő csak azért viselt el, hogy ellenségein bosszút állhasson.

A hajsza most már a végéhez közeledett. Shadwell – a férfi az ágyon – haszonra tesz szert, ha eladja majd, amit nemsokára megtalálnak, a nő bosszúja pedig beteljesedik, ha az üldözötteket bemocskolva és rabszolgasorban tudta. És teljes lesz az öröme, ha végre elhagyhatja ezt a piszkos Birodalmat.

A nő újra az utcát kezdte figyelni. Shadwellnek igaza volt: jól megtáncoltatták őket. De nem húzzák már sokáig a talpalávalót.

Immacolata körvonalai élesen kirajzolódtak az ablak előtt; Shadwell az ágyról nézte őt. Most is – immár sokadszor – azon kezdett gondolkodni, hogyan lehetne eladni ezt a nőt. A feladat tisztán elméleti jellegű volt, természetesen, és a megoldása, úgy tűnt, meghaladja Shadwell képességeit.

Kereskedő volt a foglalkozása, ezt csinálta kora ifjúsága óta. Nem is annyira a foglalkozása volt, hanem inkább zseniális tehetsége. Shadwell büszke volt arra, hogy nem létezett olyan élő vagy élettelen áru, amire ne talált volna vevőt. Kereskedett már nyerscukorral, kézi lőfegyverrel, babákkal, kutyaikkal, életbiztosítással, ócska ruhával és csillárral. Árult lourdes-i vizet és hasist, kínai lámpaernyőket és székrekedés elleni, szabadalmazott készítményeket. E tengeri áruféleség között akadt persze rengeteg vacak és kacat, de semmi, *semmi* olyasmi, amit előbb vagy utóbb ne szózott volna rá valakire – akár csábítással, akár megfélemlítéssel.

De ő – Immacolata, ez a nem egészen nő, akivel hosszú évek hosszú percei kötik össze – meghaladja kereskedői tehetségét. És azt is tudta Shadwell, hogy miért.

Például azért, mért Immacolata kiismerhetetlen volt, és a vásárlóközönség ezt a tulajdonságot nemigen kedvelte. A vevők egyértelmű árut akartak: egyszerűt és biztonságosat. Immacolata nem volt biztonságos, az aztán végképp nem; borzalmas haragja és még borzalmasabb hálája egyáltalán nem nevezhető biztonságosnak. És egyszerű sem volt. Arcának izzó szépsége mögött, a zsidó nő sötét olajbarna bőre mögött és a szemében, ami egyszerre járt évszázadok távolában, és fakasztott azonnal vért, ha a pillanat úgy kívánta, olyan érzések rejtőztek, amelyektől felhólyagzik a levegő, ha egyszer elszabadulnak.

Immacolata túlságosan is egyedi darab, ezért nem lehet őt eladni, döntötte el – immár sokadszor – Shadwell, és megpróbálta lebeszélni magát az agytornáról. Úgysem találja meg soha a megoldást, akkor meg miért fárasztja magát?

Immacolata elfordult az ablaktól.

– Kipihented magad? – kérdezte.

– Hiszen te akartál bejönni a napról – emlékeztette Shadwell. – Felőlem már is indulhatunk, ha akarod. Bár fogalmam sincs, hol kezdjük...

– Pedig nem olyan nehéz – mondta Immacolata. Emlékszel, mit jóstolt a nővérem? Az események hamarosan tetőponthoz érkeznek.

Közben a szoba sarkában az árnyékok mozgolódni kezdtek, és felsejlettek Immacolata két halott nővéreinek éteri körvonalai. Shadwell mindig feszengett a közelükben, a nővérek pedig mindig is megvetették őt. Az idősebbik, a Boszorkány – a Banya – azonban tényleg jóstehetséggel rendelkezett. Amit kiolvasott testvére, Magdalena méhlepényéből, az általában beigazolódott.

– A Fúga már nem rejtőzhet sokáig – mondta Immacolata. – Amikor megmozdítják, azonnal rezgéseket kelt. Akaratlanul is. Hiszen az a rengeteg élet mind arra a kis rejtekhelyre van beszorítva.

– És érzed már ezeket a... rezgéseket? – kérdezte Shadwell, miközben lábát átlendítette az ágy szélén, és felállt.

Immacolata megrázta a fejét.

– Nem. Még nem. De fel kell készülnünk rá.

Shadwell a zakójáért nyúlt, és felvette. A csillogó bélés csábító sugarakat szórt szerte a szobában. A hirtelen fényességben Shadwell megpillantotta a Boszorkányt és Magdalenát. Az öregasszony a szeme elé kapta a kezét: félt a zakóból áradó sugarak hatalmától. Magdalena nem aggódott: szemhéját születésekor szemgödrére forrasztotta a vakság.

– Ha elkezdődik a vibrálás, akár egy vagy két órába is beletelik, míg megtaláljuk, honnan indul ki – mondta Immacolata.

– Egy órába? – kérdezte Shadwell. Az üldözés, ami végül ide vezette őket, most egy örökkévalóságnak tűnt számára. – Egy órát még kibírok.

III. RENG A FÖLD!

Cal egyre közeledett, a madarak pedig egyre köröztek a magasban. Ha egy madár elröpült, helyette három vagy négy jövevény csatlakozott a sokasághoz.

A jelenség feltűnést keltett. Emberek álltak a járdán és a küszöbökön, kezükkel beárnyékolták a szemüket, és a ragyogó ég felé bámultak. Záporoztak a gyülekezet okát taglaló vélemények. Cal nem időzött azzal, hogy megfogalmazza a magáét, hanem tovább tekergett az utcák labirintusában. Időnként kénytelen volt visszafordulni és más útvonalat keresni, de egyre közelebb került úti céljához.

És így, közelebbről rá kellett jönnie, hogy első feltételezése téves volt: lakomának semmi nyoma. A madarak nem csaptak le semmiféle morzsára, nem volt hatlábú civakodás, és a levegő alacsonyabb régióiban sem mutatkozott semmiféle vonzó rovar tömeg. A madarak egyszerűen csak köröztek. A kisebb fajták – a verebek és a pintyek – már elfáradtak a repülésben, és letelepedtek a háztetőkre és a kerítésekre; nagyobb testvéreik – varjak, szarkák, sirályok – maradtak csak a magasban. Galambokban sem volt hiány: ötvenes vagy nagyobb csapatokban röpködtek, cikázó árnyékokat vetve a háztetőkre. Akadt néhány háziasított madár is – szökött rabok, mint a 33-as. Kanárik és törpepapagájok: őket kölesük és csöngettyűjük mellől szólította el az ismeretlen erő. A ma-

dártársakat egyelőre elfoglalta a körözés rítusa, és nem vették észre a közjük férkőzött kedvenceket, de nem lesznek majd ilyen közömbösek, ha megszűnik a varázslat. Kegyetlenek és kíméletlenek lesznek: lecsapnak a bűnös kanárikra és törpepapagájokra, kivájják a szemüket, és megölik őket, mert hagyták magukat megszelídíteni.

A madársereg most még nyugodt volt. A magasba, mind magasabbra törekedett a levegőben, teljesen elfoglalta az égboltot.

Ez a látnivaló a város egy olyan részébe vezette Calt, amit alig ismert. A tanácsi telkeken álló egyhangú házakat itt elhagyatott és titokzatos senki földje váltotta fel. Egy soha el nem érkezett fellendülés reményében teljesen lekopaszították a területet, de állt még néhány utca szép, háromszintes, kertes házsorokkal; ki tudja, hogyan menekültek meg a buldózerektől – szigetek a portengerben.

Úgy tűnt, az egyik ilyen utca – a tábla szerint a *Rue Street* – fölött gyülekeznek a madarak. Ebben az utcában voltak a legnagyobb fáradt madár csapatok; az ereszekon, a kéményeken, a tv-antennákon csicseregtek és tollászkodtak.

Cal a *Rue Street* en haladva az eget és a háztetőket pásztázta, és egyszer csak – esélye bár egy volt az ezerhez – megpillantotta üldözött madarát: egyetlen magányos galamb egy verébfelhő közepén. Hazatérő madarait várva az évek során át olyan sokszor fürkészte az eget, hogy sasszemével már képes volt felismerni őket egyéni repülési sajátosságaik alapján. Megtalálta a 33-ast – biztos, hogy ő volt az. De miközben nézte, a madár eltűnt a *Rue Street* háztetői mögött.

Cal ismét a nyomába eredt. A *Rue Street* felénél átvágott egy szűk mellékutcában, ami a házak mögött egy nagyobb utcába torkollott. Siralmas látvány volt. A járda mentén szemétkupacok és felborított, gazdátlan szemetesekukák, tartalmuk szanaszét szóródva.

Az egyik háznál, úgy húsz méterre Caltól, emberek dolgoztak. Két bútorszállító munkás cipelt egy karosszéket a ház mögötti kert felől, míg egy harmadik felfelé bámult a kerítéseken, ablakpárkányokon és rácsokon ücsörgő madárhadra. Cal elindult az utcán, galambokat kutatva a tömegben. Talált is vagy egy tucatnyit a sokaságban, de egyik sem az ő 33-asa volt.

– Mit szól hozzá?

A munkások közelébe ért, és az egyik: a báméskodó szólította meg őt.

– Nem is tudom – felelte Cal őszintén.

– Lehet, hogy most indulnak a melegebb tájakra – mondta a fiatalabbik cipekedő, miközben letette a karosszéket, és felnézett az égre.

– Hülye vagy, Shane! – mondta a társa, egy nyugat-indiai. A neve – Gideon – rá volt festve az overallja hátára. – Ugyan mér' mennének el a nyár kellős közepén?

– Mer' itt túl meleg van nekik. Azér'. Kurva meleg! Felforr tőle az agyuk.

Gideon is letette a karosszéket, nekidőlt a kert falának. Felső zsebéből előhalászott egy félig szívott cigarettát, és meggyújtotta.

– Nem vóna rossz, mi? – tűnődött. – Madárnak lenni. Tavasszal csak röpdösni vígan, utána meg meglépni délre, Franciaországba, mikor má' fázni kezd a tököd.

– A madarak nem élnek sokáig – mondta Cal.

– Tényleg? – kérdezte Gideon, és beleszívott a cigarettájába. Rándított egyet a vállán. – Rövid és édes élet. Nekem az megfelelne.

Shane bajuszkezdeményének szőrszálait húzgálta.

– Maga tud valamit a madarokról, igaz-e? – kérdezte Calt.

– Csak a galambokról.

– Tenyészti őket, igaz-e?

– Hát, igen...

– A sógoromnak agárjai vannak – mondta a harmadik munkás, a báméskodó. Úgy nézett Calra, mintha legalábbis a csodával volna határos a véletlenek eme egybeesése, és ezt többórás eszmecsereének illene követnie. De Caltól csak ennyire futotta:

– Kutyák.

– Pontosan – mondta a férfi, örömmel, hogy beszélgetőpartnerével egy véleményen vannak. – Öt van neki. De az egyik megdöglött.

– Szegény!

– Az nem biztos. Az egyik szemére vak volt, a másikkal meg kurvára nem látott. – A férfi jót röhögött, és ezzel le is zárta a témát. Cal ismét a madarakat nézte, és felderült az arca, amikor az egyik emeleti ablak párkányán meglátta az ő madarát.

– Megvan – mondta.

Gideon követte Cal tekintetét.

– Mi van meg?

– A galamb. Az enyém, elszökött. – Cal megmutatta a 33-ast. – Ott. A párkány közepén. Látja?

Most mind a három munkás odanézett

– Sokat ér, mi? – kérdezte a báméskodó.

– Menj má', Bazo! – förmedt rá Shane.

– Csak megkérdeztem – felelte Bazo.

– Sok díjat nyert – mondta Cal némi büszkeséggel. Tekintetét a 33-asra szegezte, de az semmi jelét nem adta, hogy el akarna repülni: tolláskodott, és időnként az ég felé fordította apró szemét.

– Maradj ott – suttogta Cal a madár felé – ...ne mozdulj! Aztán Gideonhoz fordult. – Nem baj, ha bemegyek a házba? Megpróbálnám megfogni a galambot.

– Rajta! Az öreglányt, aki itt lakott, bepakolták a kórházba. Elvisszük a bútorokat, mer' nem fizette ki a számláit.

Cal átverekedte magát a sok kacaton, amit a három munkás hordott ki a kertbe, aztán bement a házba.

Romhalmaz fogadta. Ha a lakónak netán volt valami értékes holmija, akkor azt már elszállították. A falon néhány vacak kép lógott; a bútor régi volt, de nem annyira, hogy már visszajött volna a divatba; a szőnyegek, a párnák és a függönyök olyan kopottak voltak, hogy leginkább a szemétegetőben lett volna a helyük. A falakat és a mennyezetet ezeréves füst borította, magyarázatképpen pedig a polcokon és a párkányokon ott sorakoztak a gyertyák, megsárgult viaszköntösben.

Nyomorúságos, sötét helyiségeken keresztül Cal kibotorkált az előszobába. A látvány ott is ugyanilyen lehangoló volt. Szakadozott, gyűrött, barna linóleum; és mindent átjárt a penész, a piszok és a lassú rothadás bűze. Bárhová vitték is az öregasszonyt, ennél az ocsmány helynél csak jobb lehet, gondolta Cal; még a kórház is jobb, ott legalább száraz az ágynemű.

Elindult felfelé a lépcsőn. Különös érzése volt, ahogy a felső szint homályához közeledett: lépcsőről lépcsőre egyre kevesebbet látott, feje fölött fürge madárlábak kopogását hallotta a tetőn, még messzebről pedig a sirályok és a varjak tompa jajveszékelését. Bár kétségtelenül elképzelte csak, mégis úgy hallotta, hogy a hangok köröznék fölötte, mintha ez a ház lenne a figyelem középpontja. Eszébe jutott egy kép, amit a *National Geographic*-ben látott. Csillagokat ábrá-

zolt, és egy lassú kioldású fényképezőgéppel csinálhatták a képet, mert a gombostűnyi fények köröket alkottak, ahogy mozogtak vagy mozogni látszottak az égbolton, közepén mozdulatlanul a Sarkcsillag, az Ég Szöge.

A forgás lármája és a kép, amit felidézett, elszédítette Calt. Hirtelen elgyengült, sőt megijedt.

Butaság, korholta magát, erre most nincs idő. Meg kell fogni a madarat, mielőtt megint elröpülne. Meggyorsította lépteit. A lépcső tetején átevickélt az ottmaradt hálósobabútorokon, és találmra benyitott az egyik ajtón. A szomszéd szobának az ablakpárkányán ült a 33-as. Napfény áradt be a függönytelen ablakon; a tikkasztó meleg izzadságot fakasztott Cal homlokán. A szobából már kihordták a bútort, az egyetlen hátramaradt berendezési tárgy egy 1961-es naptár volt. A fényképen egy töprengő oroszán feküdt egy fa alatt, busa feje hatalmas mancsain nyugodott.

Cal visszafordult, benyitott egy másik ajtón, és most végre a kívánt szobába érkezett. A piszkos ablaküvegen keresztül meglátta a 33-ast.

Most már csak taktika kérdése az egész: csak arra kell vigyáznia, hogy ne ijessze meg a galambot. Óvatosan közeledett az ablakhoz. A napfényben úszó párkányon a 33-as felemelte a fejét, pislogott, de nem mozdult el. Cal visszafojtott lélegzettel a keretre tette a kezét, megpróbálta felrántani az ablakot, de az meg sem moccant. Rögtön észre is vette, hogy miért nem: az ablakot évekkal ezelőtt beszögelték; egy tucat vagy annál is több szög fúródott mélyen a fába. A bűnmegelőzés primitív, de kétségtelenül megnyugtató formája egy magányos öregasszony számára.

Gideon hangja hallatszott a kertből. Ahogy lenézett, Cal látta, hogy a trió egy nagy, összetekert szőnyeget cipel kifelé a házból, Gideon szakadatlan utasításai közepette.

- ...balra, Bazo. *Balra!* Nem tudod, hogy melyik a bal kezed?
- Hát balra megyek.
- Nem *arra* balra, te hülye! *Nekem* balra!

A galamb ügyet sem vetett a mozgolódásra. Elégedetten üldögélt a párkányon.

Cal sarkon fordult, leszaladt a lépcsőn, és útközben rájött, hogy van még egy lehetőség: felmászik a kőkerítésre, és onnan próbálja lecsalogatni a madarat. Dühös volt magára, hogy nem hozott egy marék búzát: így kénytelen lesz beérni a hízelgéssel és a becézgetéssel.

Mire kiért a kertbe, a szállítómunkások már kivonszolták a házból a szőnyeget, és éppen pihenőt tartottak a rekkenő hőségben.

- Nem sikerült? – kérdezte Shane, amikor meglátta Calt.
- Beszögezték az ablakot. Megpróbálom innen.

Bazo lekicsinylő pillantással mérte végig Calt.

– Innen ugyan el nem éri a szarházit – mondta, közben a póló és a nadrágszík között kivillanó sörpocakját vakarászta.

- Felmászok a kerítésre – mondta Cal.
- Csak vigyázzon... – mondta Gideon.
- Vigyázok.

– ...nehogy összetörje magát!

A vakolat málló réseibe lépve Cal felkapaszkodott a kerteket elválasztó két és fél méter magas kerítés tetejére.

A nap égette a nyakát és a feje tetejét, és úgy érezte, hogy megint kezd szédülni, mint az imént a lépcsőn. Kétoldalt lelógatta a lábát, mintha lovon ülne, és igye-

kezett hozzászokni a magassághoz. A kerítés viszonylag vastag volt, úgyhogy bőven elfért volna rajta a lába, de Cal és a magasság sosem voltak jó cimborák.

– Szép kis munka lehetett – mondta Gideon lenn a kertben. Cal lepillantott, és látta, hogy a nyugat-indiai a szőnyeg mellett guggol, és szegény, aprólékos szövését vizsgálja.

Bazo odaballagott Gideonhoz. Kopaszodik, állapította meg Cal a magasból: Bazo beolajozott haja gondosan a tar foltra volt tapasztva.

– Kár, hogy ilyen ramatyul néz ki! – mondta Shane.

– Nyugi! – mondta Bazo. – Még nem is láttuk.

Cal ismét a felállás problémájára koncentrált. A szőnyeg legalább leköti a lenti társaságot egy darabig; remélhetőleg, elég hosszú ideig, mert nem kívánt magának nézőközönséget. A legenyhébb fuvallat sem csillapította a nap tombolását; Cal érezte, hogy testén csorog az izzadság, és a fenekére ragasztja az alsóneműjét. Nekiveselkedett a felállási műveletnek: egyik lábával feltérdelt a kerítés tejetjére, közben mindkét kezével elkeseredetten kapaszkodott.

Lentről hüledező hangokat hallott.

– Azt a mindenit! – mondta Gideon, miközben egyre jobban kiterítették a szőnyeget.

– Arra gondolsz te is, amire én? – kérdezte Bazo, hangját lehalkítva.

– Mit tudom én, hogy te mire gondolsz! – felelte Gideon.

– Hát arra, hogy elvihetnénk Gilchrist boltjába. Biztosan jó pénzt adna érte.

– A főnök rájönne! – tiltakozott Shane.

– Csöndesebben! – mondta Bazo, halkán figyelmeztetve társait, hogy Cal is ott van. Őt azonban annyira elfoglalta az esetlen kötéláncmutatvány, hogy rá se hederített a kicsinyes cselszövésre. Végre sikerült mindkét talpát a kerítésre helyeznie, és éppen azon igyekezett, hogy feláll.

A kertben folytatódott a tanakodás.

– Fogd meg a túlsó végét, Shane, nézzük meg az egészet!

– Teszerinted ez perzsa?

– A franc tudja!

Cal nagyon lassan felegyenesedett, két karját derékszögben tartva egyensúlyozott. Amikor úgy érezte, hogy a körülményekhez képest stabilan áll, megkockáztatott egy gyors pillantást a párkány felé. A madár még ott volt.

Lentről hallotta, hogy a szőnyeget kiterítik – a munkások morgásaiba csodálkozó szavak vegyültek.

Figyelmét inkább saját akciójára összpontosítva Cal megtette az első bizonytalan lépést.

– Hé, figyelj csak... – motyogta a szökevény felé – ugye, emlékszel rám?

A 33-as nem figyelt oda. Cal tett egy újabb remegő lépést, aztán egy harmadikat – egyre gyarapodó önbizalommal. Kezdett belejönni az egyensúlyozásba.

– Gyere le! – csalogatta a hétköznapi Rómeó.

A madár mintha végre megismerte volna gazdája hangját: Cal felé fordította a fejét.

– Gyere, öregfiú! – mondta Cal, és az ablak felé nyújtotta a kezét, miközben megkísérelt még egy lépést.

Ekkor vagy megcsúszott a lába, vagy kiesett egy kő a sarka alól: ijedtében elkiáltotta magát, amitől a párkányon sorakozó madarak is megriadtak és szétrebentek – szárnycsattogásuk gúnyos taps a kalimpáló kötéláncosnak. Cal előbb a lábára, aztán a kertre pillantott rémülten.

De nem, nem a kertet látta: a kert eltűnt. A szőnyeget látta. Teljesen ki volt terítve, és betöltötte az udvart, kerítéstől kerítésig.

Ami ezután történt, néhány másodpercig tartott mindössze, de vagy az agya volt villámgyors, vagy a pillanatok szöktek meg – úgy tűnt ugyanis, hogy pontosan annyi ideje volt; amennyi kellett.

Amennyi ahhoz kellett, hogy elbűvölje őt a mélyben elterülő minta bonyolultsága, a káprázatosan kimunkált részletek elképesztő gazdagsága. Az idő megkoptatta a színek fényét – a karmazsinvöröst rózsaszínre, a kobaltot fakókékre tompította –, és a szőnyeg néhol teljesen szétfoszlott már, de onnan, ahol Cal lebegett, a hatás így is lenyűgöző volt.

A szőnyeg minden négyzetcentimétere tele volt motívumokkal. Tobzódtak a szegélyen is, és mindegyik különbözött egy kicsit a mellette lévőttől. Cal nem érezte túlszűfoltnak a díszítést, szeme szinte habzsolta a jól kivehető részleteket. Volt, ahol a motívumok összekapaszkodtak, mintha külön táborot alkotnának, másutt, mint a rivális rokonok, félrehúzódtak egymástól. Egyesek letelepedtek a szegély mentén, a többiek pedig beljebb, a szőnyeg közepén tolongó sokaság felé igyekeztek.

Színes csíkok kacskaringóztak az élénkbarna és zöld háttér előtt, stilizált növények és állatok absztrakt formái – egy vad elme naplófirkái – szorongtak a vonalak között. A nyüzsgés csillapodott a szőnyeg közepén: egy óriási medalion körül, amely egy virágzó kert ezernyi színében pompázott, és számtalan forma volt beleszöve, olyan ravaszul, hogy a szem éppúgy láthatta virágnak, mint valamilyen szabálynak, értelmezhetette rendként vagy kavalkádként, és bárhogy választott is, a grandiózus minta egy másik részlete igazolta azt.

Cal egyetlen rendkívüli pillantással mérte fel mindezt. A látvány máris változni kezdett.

Szeme sarkából észrevette, hogy a világ többi része – az udvar, a munkások, a házak és a kerítés, amiről lebucskázott – pislákolva eltűnik. Cal a levegőben lógott, lenn a szőnyeg egyre hatalmasabb lett, bámulatos alakzatai megtöltötték a fejét.

Látta, hogy a minta mozog. A csomók nyugtalankodtak – reszketve próbáltak kiszabadulni; a színek is mintha összeolvadtak volna, és ahogy egymásra talál-
tak, új formákat szültek.

Akármilyen hihetetlen is: a szőnyeg megelevenedett.

Egy táj, illetve egy tájra emlékeztető, mesés rendetlenségben összehajigált valami – emelkedett elő a szálak hálójából. Ugye, az ott egy hegycsúcs, ami éppen átfúrja a színek felhőjét? Amott meg egy folyó, ugye, az dübörög, ahogy fehéren tajtékozva lezúdul egy árnyékos szakadékba?

Egy *világ* volt Cal alatt.

Cal pedig mint egy madár, egy szárnyak nélküli madár, az enyhe, édes illatú szélben lebegett egy lázas pillanatig – az ébredező csoda egyetlen szemtanújaként.

Szíve minden dobbanására új látnivaló tárult a szeme elé.

Egy tó, melynek nyugodt vizét, mint fel-felbukkanó bálnák, szigetek miriádja tarkította. Foltos földpaplan; a szélben hajladozott a fű és a gabona. Bársonyerdő lopakodott felfelé egy fényes hegyoldalon; a hegytetőn egy kilátó ágaskodott, napfény és árnyék kergetőzött fehér falain.

Cal több épületet is látott, de a lakóknak nyoma sem volt. Házak sorjáltak egy folyó kanyarulata mentén, házak nyújtózkodtak egy szikla szélén, a tömegvonzással incselkedve. Egy várost is látott – tervezője lidércnyomásos alkotását: az utcák vagy képtelenül tekeregtek összevissza, vagy zsákutcák voltak.

Mindenről lerítt a fegyelem iránti hanyag közömbösség. Mérsékelt és szélsőséges zónák, termő és pusztá földek voltak összehajigálva, tekintet nélkül a földrajzi vagy az időjárás törvényekre – mintha egy olyan Isten teremtette volna ezt a világot, aki az ellentmondásokat kedvelte leginkább.

„Milyen jó lenne ott lenni barangolni – gondolta Cal –, ott, azon a tenyérnyi területen, ahol oly sok változatosság fér meg együtt, hogy az ember nem tudhatja jég vagy tűz fogadja-e a következő sarkon! Nincs olyan térképész, aki ezt a bonyolult tájat átlátta volna. Ott, abban a lenti világban, az élet szüntelen kaland lenne!”

A zsendülő vidék közepében volt a legbámulatosabb látnivaló: egy palaszürke felhőtömeg, amelynek a belseje megállás nélkül örvénylett. A látvány a Rue Streeten lévő ház fölött köröző madarakra emlékeztette Calt – ezt a nagyobb körforgást visszhangozta az örvénylő madársereg.

A madarak és az utca képével visszatért a hang is, és ugyanebben a pillanatban elült a szél, ami felkapta és a magasban tartotta Calt.

Először a gyomrában, aztán a beleiben érezte a rettenetet: le fog zuhanni.

A madárcsapat lármája felerősödött, ujjongtak Cal zuhanásán. Aki a levegőt, az ő elemüket bitorolta, aki orvul meglesett egy csodát, most halálra zúzza magát.

Ordított, de a zuhanás sebessége elnyelte a hangját. A levegő zúgott a fülében, és a hajába kapkodott. Próbálta kiterjeszteni a karját, hogy lelassítsa az esést, de ettől csak fordult egyet a levegőben, fordult még egyet, és már azt sem tudta, melyik a föld és melyik az ég. Ebben van valami kegyelemszerű, gondolta tompán. Legalább nem tudja majd azt sem, hogy mennyire van közel a halál. Forgott és forgott, és – a világ eltűnt.

Sötétség vette körül, és egyetlen csillag sem enyhítette, a madarak lármája nem csillapodott. Cal erősen a földhöz csapódott.

Fájdalmat érzett, ami nem akart megszűnni, és ezen meglepődött. Mindig úgy gondolta, hogy az elmúlás fájdalommentes állapot. És hangmentes is. De ő hangokat hallott.

– Mondjon má’ valamit... – így az egyik hang. Legalább annyit, hogy szevasz. Nevetés.

Résnyire kinyitotta a szemét. A nap vakítóan fényes volt, aztán Gideon tömege eltakarta.

– Eltört valamije? – kérdezte.

Cal egy kicsit jobban kinyitotta a szemét.

– Szakikám, mondjon má’ valamit!

Cal valamennyire megemelte a fejét, és körbenézett. Az udvarban feküdt, a szőnyegen.

– Mi történt?

– Leesett a kerítésről – mondta Shane.

– Megcsúszott biztosan – fejtette meg Gideon.

– Leestem – mondta Cal, és feltornászta magát ülő helyzetbe. Émelygést érzett.

– Ne féljen, nincsen nagy baj – mondta Gideon: – Csak egy pár horzsolás.

Cal végigmérte magát, hogy ellenőrizze a megállapítást. A jobb karjáról csuklótól könyékig hiányzott a bőr, teste sajgott, ahol a földre érkezéskor megütötte, de éles fájdalmai nem voltak. Az egyetlen igazi sérülés a méltóságát érte – az pedig ritkán életveszélyes.

Talpra állt, arca a fájdalomtól összerándult, a szemét lesütötte. A szőnyeg megkukult. Sehol egy cinkos mocorgás a csomók között, sehol egy jel, ami elárulta volna a bujkáló magasságokat és mélységeket. És arra sem utalt semmi, hogy

a munkások is csodát láttak volna. Akárhogyan is vesszük, Cal lába alatt egy szőnyeg volt – egy szőnyeg és semmi több.

Köszönetet dűnnyögött Gideonnak, és a kapu felé bicegett. Amikor kilépett az utcára; Bazo utána szólt:

– A madara meg elröpült.

Cal egy apró vállrándítással válaszolt, és ment tovább.

Mi történt vele az imént? Hallucinációja volt a nagy melegtől vagy a kevés reggelitől? Ha igen, akkor ez egy elképesztően valóságos hallucináció volt. Felnézett az égre, ahol még mindig ott köröztek a madarak. *Ők* is éreztek valami rendkívülit – nyilván ezért gyűltek éppen ide. Vagy ha nem erről volt szó, akkor őket is megcsalták az érzékeik.

Cal egyetlen dologban lehetett csak biztos: hogy jól megütötte magát: Illetve még valamiben: hogy abban a városban, ahol egész eddigi életét töltötte, és ahol most alig három kilométerre állt az apja házától, olyan honvágyat érzett, mint egy elveszett gyerek.

IV. ÉRINTÉS

Immacolata a hotel lépcsőiről Shadwell Mercedesének árnyékos belseje felé tartott, amikor a forróságtól izzó járda közepén hirtelen felsikoltott. A fejéhez kapott, és leesett róla a napszemüveg, amit a Birodalom nyilvános helyein viselt.

Shadwell kiugrott a kocsiból, hogy utasát besegítse, de Immacolata megrázta a fejét.

– Túl nagy a fény – motyogta, és a lengőajtón visszatámolygott a hotel üres előcsarnokába. Shadwell fürgén követte, és látta, hogy Immacolata, amennyire csak tudott, messzire húzódott az ajtótól. Kísértetnővérei ott örködtek körülötte – jelenlétüktől megposhadt a levegő –, de Shadwell nem bírta megállni, hogy megragadja a lehetőséget, és jogos aggodalomnak álcázva, megérintse a nőt. Immacolata irtózott minden érintéstől, és azzal, hogy megtiltotta, Shadwell számára csak fokozta az élvezetet. A férfi kihasználta hát minden egyes alkalmat, amikor próbálkozása véletlenszerűnek tűnhetett.

Nemtetszésüket kifejezendő, a kísértetek megdermesztették Shadwell bőrét, de Immacolata maga is igen jól meg tudta védeni sérthetlenségét. Dühbe gurult a férfi elbizakodottságán, megfordult és ránézett. Shadwell rögtön elvette a kezét a nő karjáról, az ujjá zsibongott. Most már csak arra vágyott, hogy egyedül lehessen, és ajkával csillapíthassa a fájdalmat.

– Bocsánatot kérek – mondta. – Aggódtam.

Megszólalt egy hang. A portás jött elő a helyéről, kezében a Sporting Life egyik száma.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Nem, nem, köszönjük... – mondta Shadwell.

A portás mindvégig Immacolatát figyelte.

– Napszúrás? – kérdezte.

– Lehet – mondta Shadwell. Immacolata közben elindult a lépcső felé, hogy elkerülje a portás kíváncsi tekintetét. – Köszönjük a figyelmességét.

A portás fintorogva visszatért a székéhez. Shadwell odament Immacolatához, aki már megtalálta az árnyékokat. Vagy az árnyékok találták meg őt.

– Mi történt? – kérdezte Shadwell. – A nap vagy valami más?

Immacolata nem nézett rá, de nagy kegyesen válaszolt: – A Fúga volt... – mondta olyan halkán, hogy Shadwell meg sem hallotta volna, ha nem tartja vissza a lélegzetét – ...aztán valami más.

A férfi várta a további információkat, de hiába. Aztán éppen, amikor kérdezni akart, Immacolata folytatta:

– A torkomban... – nyelt egyet, mintha valami keserűtől akarna megszabadulni – ...a Korbács...

A Korbács? Tényleg azt mondta?

Immacolata vagy megérezte Shadwell kételyeit, vagy maga is kételkedett, ugyanígy folytatta:

– Tényleg éreztem, Shadwell.

Rendkívüli önfegyelme ellenére is érződött egy kis remegés a hangjában.

– Biztosan tévedsz.

Immacolata alig észrevehetően nemet intett a fejével.

– A Korbács elpusztult – mondta Shadwell.

Immacolata arcát mintha kőből faragták volna. Csak a szája mozgott, és bármilyen gondolatot szólaltatott is meg, Shadwell nagyon vágott erre a szájra.

– Egy ilyen erő nem pusztul el – mondta Immacolata. Soha. Csak alszik. És vár.

– Miért vár? *Mire?*

– Talán arra, hogy a Fúga életre keljen – mondta Immacolata.

Szeme elvesztette aranyszínét: ezüstösre változott. Az oldószer parányi szemcséi hullottak a szempilláiról, forogva, mint a porszemek a napsugárnyalásban, és arcától kicsit távolabb szertefoszlottak. Shadwell még soha nem látta őt ilyennek, ilyen közel ahhoz, hogy kimutassa az érzelmeit. Esendősége végtelenül megindító látvány volt: nadrágját majdnem szétrepesztette fájdalomosan feszülő vesszeje. Immacolatát azonban teljesen hidegen hagyta Shadwell állapota – vagy csak úgy tett, mintha észre sem venné. Magdalena korántsem volt ilyen közömbös. Shadwell jól tudta, hogy a vak nővérnek nagyon is ínyére van a férfiak minden folyománya, és szörnyű szándékait is ismerte. Látta, hogy a fal egyik bemélyedésében máris összeáll Magdalena alakja – egy merő sóvárgás tetőtől talpig.

– Pusztaságot láttam – mondta Immacolata, hogy Shadwell figyelmét elterelje nővére készülődéséről.

– Tűző napot. *Rettenetes* napot. A világ legkopárabb helyét.

– És ott van most a Korbács?

Immacolata bólintott.

– Ott alszik. Azt hiszem... nem tud magáról.

– Akkor úgy is marad, nem? – kérdezte Shadwell. – Ugyan ki ébresztené fel? Saját magát sem sikerült meggyőznie.

– Ide figyelj – folytatta Shadwell –, megtaláljuk a Fúgát, és eladjuk, még mielőtt a Korbács megmoccanhatna. Nem azért üldöztük egészen mostanáig, hogy itt feladjuk.

Immacolata nem szólt semmit. Szeme még mindig arra a kietlen vidékre szegeződött, amit meglátott vagy megízlelt – vagy mindkettő – néhány perccel ezelőtt.

Shadwell nagyon halványan sejtette csak, hogy milyen erők működnek éppen. Végére is Kakukk – egy emberi lény – volt, és ez behatárolta lehetőségeit. Időnként mint például most – ennek csak örülni tudott.

Egy dolgot azonban sikerült megértenie: a Fúgáról legendák keringtek. Az üldözés hosszú évei során számtalan formában jelent meg, altatódaltól kezdve

halálos ágyon tett vallomásokig, és Shadwell már régen letett arról, hogy az álmot és a valóságot megpróbálja szétválasztani. A lényeg csak annyi, hogy az emberek apraja-nagyja vágyódott oda; imáikba foglalták, anélkül hogy tudták volna – a többség legalábbis nem tudta –, hogy az a hely létezik-e egyáltalán, vagy létezett-e valaha. És micsoda profitot söpörhet majd be; ha ez az álom egyszer elpusztul! Soha nem csinált még ekkora üzletet, és nem is lesz még egy ilyen. Nem szabad feladni. Nem szabad, hogy eltántorítsa őket holmi ősidők óta szendergő erő.

– *Mindenről* tud, Shadwell – mondta Immacolata. – Még álmában is, mindenről tud.

Shadwell nem is keresgélte a megnyugtató szavakat, Immacolata úgyis semmibe vette volna. Inkább eljátszotta a gyakorlatiast.

– Gyorsan megtaláljuk, és eltüntetjük a szőnyeget, és akkor boldogok leszünk – mondta.

A válasz mintha visszahozta volna Immacolatát a pusztaságból.

– Talán nemsokára – mondta, először villantva tekintetét Shadwellre azóta, hogy bejöttek az utcáról. – Talán megint elindulhatunk.

Az oldószernek hirtelen nyoma veszett. A kételkedés elmúlt, és visszatért a régi bizonyosság. Shadwell tudta, hogy Immacolata a végsőkéig fogja üldözni a Fügát, ahogyan annak idején ezt elhatározták. Nincsen olyan rémhír – szóljon bár a Korbácsról –, ami megfékezhetné gyűlöletét.

– Indulnunk kéne, mert még elveszítjük a nyomot! – Nem hiszem – mondta Immacolata. – Várunk egy kicsit. Amíg alábbhagy a forróság.

Shadwell ezzel megkapta a büntetést az előbbi meggondolatlan érintésért. A gúnyos célzás *neki*, nem a kinti hőségnek szólt. Tehát továbbra is ki lesz szolgálta Immacolatának, és kénytelen lesz szótlanul túrni a megaláztatást. És nem egyszerűen azért, mert csak Immacolata tudta érzékelti a Fügában szőtt élet rezdüléseit, hanem azért is, mert Shadwell örömmel vállalt minden gyötrelmet, ha Immacolata közelében lehetett, ha leheletének illatában fürdőzhetett.

A bűn és bűnhődés rítusa volt ez, és ez adott erőt Shadwellnek, hogy a nap hátralévő részét elviselje.

Immacolata számára mindvégig talány maradt, hogy micsoda erő rejlik Shadwell vágyában. Hiszen a kályhában is kialszik a tűz, ha már nem raknak rá. Még a csillagok is kihunynak egyszer, ezer év után. De a Kakukkok testi vágya – mint a fajta oly sok más vonása – dacolt minden szabállyal. Minél kevésbé táplálták, annál elevenebben égett.

V. A SÖTÉTSÉG ELŐTT

1.

Suzanna összesen ha tízszer találkozott az anyai naganyjával. Gyerek volt még, a szavakat is alig értette, amikor megtanították neki, hogy az öregasszonynak ne higgyen – bár arra nem emlékszik, hogy azt is elmondták volna, miért ne. A sár mindenestre rátapadt. Igaz, hogy fiatal felnőttként – 24 éves volt most – már tudta, hogy szülei előítéleteit kritikusan kell szemlélnie, és felmerült benne a gyanú, hogy a naganyjával kapcsolatos aggályaik is valószínűleg alaptala-

nok, de ezzel együtt sem tudta teljesen elfedni azt a mitológiát, ami Mimi Laschenskit övezte.

Már a neve is olyan különös. Egy gyerek számára inkább mesebeli szitoknak tűnt, mint emberi névnek. És az asszony körül tényleg lebegett valami meseszerű. Suzanna emlékezett Mimi alakjára: apró termetű, a bőre mindig egy kicsit sárgás színű, fekete haját (Suzanna később rájött, hogy valószínűleg festette) szorosán hátrasimította arcából, ami aligha ismerte a mosoly fogalmát. Talán volt is oka a bánatra. Az első férje – valami cirkuszművész – eltűnt a Nagy Ház előtt; elmenekült, így mondta a család, mert Mimi kibírhatatlan satrafa volt. A második férje, Suzanna nagyapja alig múlt negyven, amikor tüdőrákban meghalt: halálra dohányozta magát. Azóta az öregasszony furcsa elszigeteltségben, gyermekeitől és unokáitól elhidegülten, egyedül élt Liverpoolban. Abban a liverpooli házban, ahová – Mimi rejtélyes kérésére – sok-sok év után most újra útban volt Suzanna.

Miközben észak felé tartott, felidézte a Mimivel és a házzal kapcsolatos emlékeit. Úgy emlékezett, hogy a ház lényegesen nagyobb volt, mint a szülei háza Bristolban. És sötétebb is. Nagyanya házát utoljára az Özönvíz előtt festették ki – kiszikkadt ház volt, gyászoló ház. Minél tovább gondolt vissza Suzanna, annál szomorúbb lett.

A fejébe zárt mesekönyv alapján ez a látogatás a gyerekkor ingoványába való visszatérést jelentette; nem önfedelt, gondtalan évekhez, hanem egy szorongásokkal teli, szemellenzős állapotához tért vissza, amiből csak a felnőttkor szabaddította ki Suzannát. És annak az állapotnak Liverpool volt a fővárosa; az állandó szürkület városa, ahol a levegő hideg füsttől és a folyó még hidegebb vizétől bűzlött. Amikor erre gondolt, gyerek lett ismét, és félt az álmoktól.

Természetesen már réges-rég leküzdötte ezeket a félelmeket. Független felnőtt volt, és most itt ült kocsijának kormányára mögött. A gyors sávban haladt, a nap az arcába sütött. Ugyan mi közük lenne a régi szorongásoknak ehhez a mostani Suzannához? Mégis, ahogy haladt Liverpool felé, azon vette észre magát, hogy a jelen emlékeibe kapaszkodik, mint valami talizmánba, ami megóvja őt.

Londoni kis lakására gondolt, és a köcsögökre, amiket majd be kell mázolni, és ki kell égetnie, ha nemsokára visszatér. Eszébe jutott Finnegan és a két nappal ezelőtt vele töltött flörtölős este. A barátaira gondolt, azokra a szilárd és tiszta emberekre, akik közül bármelyikre nyugodtan rábízhatná az életét. A sok *egyértelműséggel* felvértezve biztos sikerül majd úgy térni vissza a gyerekkor ösvényeire, hogy utána tisztán távozhat. Egy szélesebb, fényesebb úton haladt most.

Az emlékek azonban kétségtelenül erősek voltak.

Volt közöttük olyan – például Mimi alakja vagy a ház –, amit máskor is felidézett már gondolatban. De volt egy olyan is, ami a fejének valami rejtett ketrecéből került most elő; először azóta, hogy annak idején bezárta oda.

Ez az epizód nem úgy jött elő; mint a többi: ez nem töredékekből állt össze. Egyetlen pillanat alatt jelent meg az egész, döbbenetes részletességgel.

Suzanna hatéves volt. Ő és az anyja meglátogatták Mimit; november volt – mintha mindig november lett volna –, barátságatlan és hideg. Ritkán mentek el a nagyihoz; apja pedig, mint mindig, most is felmentést kapott.

Suzanna látta maga előtt, ahogy Mimi ül a karosszékében, nem messze a kályhától – a tűz tán a hamut sem melegítette föl. Arca – keserű és szomorú, már-már tragikus – sápadt volt a púdertől, szemöldöke gondosan kiszedve, szeme csillogott még a csipkefüggönyön átszűrődő mogorva fényben is.

Mimi beszélt; halk szavai legyűrték az utcai zajt.

– Suzanna...

Odafigyelt a múltból érkező szólításra.

– ...*kapsz tőlem valamit.*

A kislány szíve kiugrott a helyéről, és valahol a gyomra körül zakatolt.

– *Tessék megköszönni, Suzie!* – pirított rá az anyja.

A kislány szót fogadott.

– *Fenn van* – mondta Mimi – *a hálósobámban. Ugye le tudod hozni? Becsomagoltam, ott van a fiókos szekrényben.*

– *Menj, Suzie!*

Érezte, ahogy anyja a karjára teszi a kezét, és az ajtó felé tolja őt.

– *Na, siess!*

Suzanna az anyjára nézett, aztán Mimire. Egyiktől sem számíthatott kegyelemre: felküldik őt azokon a lépcsőkön, és hiába tiltakozna, nem lágyítja meg őket. Kiment a szobából, és megállt a lépcső aljában. Hegyként tornyosult előtte a feljáró; a tetején a sötétség olyan rettenetes volt, hogy inkább elhessegette a gondolatát. Sehol máshol nem félt volna ennyire. De ez Mimi háza volt, és Mimié volt ez a sötétség.

Elindult. Görcsösen markolta a korlátot, és biztos volt benne, hogy minden egyes lépcsőfok valami szörnyűséget tartogat a számára. De nem falta fel semmi – megérkezett a nagyanynya hálósobájához.

A sötétítő függönyök csak résnyire voltak széthúzva: a kevéske fény kopottkőszínű volt. A kandallópárkányon egy óra ketyegett, Suzanna minden negyedik szívdobbanására jutott egy kattanas. Az óra fölött a falon egy ovális fénykép volt, rajta egy férfi állig begombolkozva, a magas ágyat nézte. A kandallótól balra, egy szőnyeg végén, ami elnyelte lépéseinek zaját, ott állt az óriási fiókos szekrény.

Most, hogy már benn volt a szobában, Suzanna elhatározta, hogy gyorsan elvégzi, amiért jött, és már megy is, mielőtt még a ketyegés rátámad, és addig lassítja szívverését, amíg megáll.

Odament a szekrényhez, felemelte a kezét, és elfordította a fagyos fogantyút. Az ajtó kinyílt egy kicsit. Naftalingolyócskák, bőrcipők és levendulavíz szaga tört elő. Nem törődött a homályban sorakozó köntösökkel; a szekrény alján kotorászott a dobozok és a selyempapír között, remélve, hogy rábukkan az ajándékra.

Igyekezeteiben véletlenül kitárta az ajtót – és a sötétségből valami tágra nyílt szemű táromlygott elő. Suzanna felsikoltott. A valami csúfolódva visszasikoltott az arcába. Suzanna az ajtó felé iramodott – közben megbotlott a szőnyegben –, és lerohant a lépcsőn. Anyja az előszobában állt.

– *Mi történt, Suzie?*

Suzanna nem találta a szavakat. Inkább anyja karjaiba vetette magát – bár most is, mint mindig, érezte azt a pillanatot, amikor a karok mintha haboztak volna, mielőtt átölelték –, és zokogva csak annyit mondott, hogy haza akar menni. Nem is lehetett megnyugtatóni őt. Még azután sem, hogy Mimi felment a szobába, és amikor visszajött, valamit mondott a fiókos szekrény ajtajában lévő tükréről.

Hamarosan távoztak, és – ahogy most próbált visszaemlékezni – Suzanna azóta be sem tette a lábát Mimi hálósobájába. Ami pedig az ajándékot illeti, az soha többé nem került szóba.

Ez volt az emlék csupasz váza, de jóval több jött elő illatok, hangok, fények finom árnyalatai –, ami testté alakította a csontokat. Most, hogy előbányászta,

Suzanna úgy érezte, ez az élmény jóval jelentősebb, mint az ennél frissebb vagy látszólag nevezetesebb események. Képtelen volna felidézni – meg nem is nagyon akarná, gyanította Suzanna – annak a fiúnak az arcát, aki megkapta tőle a szüzességét, de a Mimi fiókos szekrényéből előtörő szagra olyan elevenen emlékezett, mintha most szívta volna be.

Nagyon furcsa az emlékezet.

És még furcsább volt az a levél, amelynek hívó szavára Suzanna útra kelt.

Több mint tíz év telt el azóta, hogy a nagyanyja utoljára írt neki. Ez már önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy azonnal induljon. A levél tartalma pedig – szálkás szarkalábak egy légi postai levélpapíron – még jobban sürgette Suzannát. Elolvasta, és máris indult Londonból, mintha legalábbis fél évszázados közeli és bensőséges kapcsolat fűzte volna a nagyanyjához.

Suzanna – így kezdődött a levél. Semmi Kedves vagy Drága.

Egyszerűen:

Suzanna!

Bocsásd meg, hogy ilyen csúnyán írok. Most is rosszul érzem magam. Egyszer nagyon gyenge vagyok, utána megint jobb. Ki tudja; mi lesz holnap?

Ezért írok most neked, Suzanna, mert félek, hogy mi lesz velem.

Kérlek szépen, látogass meg, gyere el hozzám! Sok mindenről kellene beszélnünk. Olyan dolgokról, amiket nem akartam elmondani, de most muszáj.

Tudom, egy szót sem értesz ebből, de levélben nem mondhatok többet. Minden okom megvan rá.

Kérlek, gyere! A dolgok másképpen állnak, mint ahogy én hittem. Majd beszélgetünk, ahogy már réges-rég beszélgetnünk kellett volna.

Szeretettel öllelek, Suzanna,

Mimi.

A levél olyan volt, akár egy nyári tó: a felszíne nyugodt, de a mélyén? – végtelen sötétség. *A dolgok másképpen állnak, mint ahogy én hittem*, ezt írta Mimi. Mit akart mondani ezzel? Hogy az élet nagyon rövid, és hogy napsugaras ifjúságában Suzanna nem sejtheti, milyen keserű lesz az elmúlás?

A levél késve érkezett, több mint egy hétig bolyongott a posta útvesztőiben: Rögtön megpróbálta felhívni Mimit, de a telefon ki sem csöngött. Félbehagyva a köcsögöket, Suzanna becsomagolt, és elindult észak felé.

2.

Rögtön a Rue Streetre hajtott, a tizenhatalmas számú ház azonban üres volt. A tizenhatos is kihaltnak látszott, de a következő házban egy pirospozsgás aszszonyság, akit Violet Pumphreynek hívtak, némi magyarázattal szolgált: Mimi néhány napja megbetegedett, és most a Sefton Kórházban van, haldoklik. A hi-telezői – többek között a Gáz és Elektromos Művek, a Tanács, meg egy tucat boltos – rögtön megtették a kellő lépéseket, hogy kártalanítsák magukat.

– Mint a keselyűk, olyanok voltak – mondta Mrs. Pumphrey –, pedig hát még meg se halt a nagyanyja. Szégyen! Jöttek és elvittek mindent, ami mozgatható volt. Na persze, nem volt ő se egy könnyű eset. Remélem, kedveském, nem bánja, hogy így kimondom. De tényleg olyan furcsa volt. Mindig csak bezárkózva a

házba. Mint egy erődítmény, olyan volt ez a ház. Ameddig a nagyanyja itt volt, addig ugyan senki be nem ment abba a házba.

Elvitték vajon a fiókos szekrényt? Ezen merengett Suzanna. Megköszönte Mrs. Pumphreynak a segítséget, és visszament a tizennyolcas számú házhoz, hogy még egyszer megnézzze – a tetőt elborította a madárürülék, mintha kiszemelte volna magának egy hóvihar –, aztán bement a kórházba.

3.

Az ápolónő arca rutinos gyorsasággal, közömbösről együttérzőre váltott.

– Sajnos azt kell mondanom, hogy Mrs. Laschenski nagyon beteg. Közeli hozzátartozója?

– Az unokája vagyok. Meglátogatta már valaki más is?

– Tudomásom szerint senki. Valójában nincs is sok értelme. A nagyanyjának súlyos rohama volt, Miss...

– Parrish. Suzanna Parrish.

– Sajnos többnyire nincs eszméleténél.

– Értem.

– Úgyhogy nem sok remény van.

Egy rövid folyosón odavezette Suzannát a kórteremhez, ami olyan csendes volt, hogy egy virágszirom hullása is meghallatszott volna – csakhogy itt nem voltak virágok. Suzanna ismerte a halálos ágyakat: szüleit három éve vesztette el, hat hónap sem telt el a két temetés között. Ismerős volt a szag és a némaság, rögtön, ahogy belépett.

– Egész nap eszméletlen volt – mondta az ápolónő, és elállt az útból, hogy Mimi látogatója odamehessen az ágyhoz.

Suzanna első gondolata az volt, hogy itt valami kolosszális tévedésről van szó. Ez nem lehet Mimi. Ez a szegény asszony túlságosan törékeny, túlságosan sápadt. Már éppen tiltakozni akart, amikor rádöbbsent, hogy ő tévedett. Az asszony haja olyan ritka volt, hogy szinte világított a fejbőre, arcán – mint a nedves muszlin – összegyűrődött a petyhüdt bőr, de ez kétségtelenül Mimi volt. Erejétől megfosztva, valami ideg- és izomműködési elégtelenség miatt tehetetlenségre kényszerítve, de akkor is Mimi.

Suzanna a könnyeivel küszködött, ahogy nézte a nagyanyját: letakarva, mint egy gyerek, aki nem új napra, hanem végtelen éjszakára ébred majd. Olyan szenvedélyes volt ez az asszony, olyan határozott. Erejéből semmi nem maradt, elhagyta őt örökre.

– Kimenjek egy kicsit? – kérdezte az ápolónő, és még mielőtt választ kapott volna, távozott. Suzanna eltakarta a szemét, hogy visszatartsa a könnyeket.

Amikor újra odanézett, az asszony eres szemhéja rezegve felemelkedett.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Mimi valahová Suzanna mögé nézne. Aztán kitisztult a tekintete, és az emlékekből ismerős, parancsoló szemekkel nézett Suzannára.

Mimi kinyitotta a száját. A láztól kicserepesedett az ajka. Nyelvével próbálta megnedvesíteni, de hiába. Suzanna bátortalan léptekkel elindult az ágy felé.

– Szia, Mimi! – mondta halkán. – Én vagyok az, Suzanna.

Tekintetük összemosódott. *Tudom*, mondta a nagyanyja szeme.

– Kérsz egy kis vizet?